

будь-якого життя, виховувати екологічні цінності.

5. Виховувати естетичні ставлення, здатність помічати, спостерігати, позитивно-емоційно оцінювати та прагнути створювати красу навколо себе.

Література

1. Столяренко О. В., Столяренко О. В. Виховання культури толерантних взаємин у студентської молоді. ТОВ «Нілан-ЛТД», 2014. 248 с.
2. Столяренко О. В., Вищивана Л. С., Столяренко О. В. Взаємодія університету, стейкхолдерів і закладів освіти у розробці моделі школи як відкритої системи. *Особистісно-професійний розвиток учителя: погляди стейкхолдерів*: монографія/ Упорядники: Акімова О. В., Фрицюк В. А. Вінниця: ТОВ «Друк», 2020. С. 79–102.
3. Столяренко О. В. Виховання у школярів ціннісного ставлення до людини: теоретичний та методичний аспекти. Кн. 1. Людський вимір: історія, минуле і сучасність. ТОВ «Планер», 2017. 558 с.
4. Столяренко О. В. Виховання у школярів ціннісного ставлення до людини: теоретичний та методичний аспекти. Кн. 2. Методологія виховання ціннісного ставлення до людини в учнів загальноосвітньої школи. ТОВ «Нілан-ЛТД», 2018. 408 с.
5. Столяренко О. В., Столяренко О. В. Ціннісна детермінація особистісної саморегуляції в гуманістичній парадигмі виховання. Ціннісне ставлення до людини в загальній стратегії виховання особистості. *Виховання зростаючої особистості: ціннісний вимір*: Колективна монографія / за ред. О. М. Коберника. Умань: Візаві, 2019. С. 5–24, 75–93.

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Марек Р. А.

***Студентка факультету історії, права і публічного управління
Науковий керівник – доц. Волошина О. В.***

Освіта – це загальне світове благо, найпотужніша рушійна сила прогресу і основа для справедливого, рівноправного та мирного суспільства. Коли системи освіти руйнуються, завдання побудови світу і процвітаючого продуктивного суспільства стає нездійсненним. Завдання сучасної системи освіти полягає не стільки в тому, щоб надати учням як можна більший обсяг знань, скільки в тому, щоб навчити їх здобувати ці знання і орієнтуватися в великому інформаційному просторі. І саме тут технології інтерактивного навчання приходять на допомогу педагогам [3, с. 94].

Дистанційне навчання нині є невід'ємною частиною сучасної освітньої моделі, що вимагає від освітнього закладу і кожного викладача переглянути прийоми і методи навчання відповідно до нових стандартів. Дистанційні освітні технології з використанням Інтернету застосовуються сьогодні як для освоєння окремих курсів підвищення кваліфікації користувачів, так і для здобуття вищої освіти. Дистанційні уроки, конференції, семінари, практикуми та інші форми навчальних занять, що проводяться за допомогою засобів Інтернет-комунікацій, дозволяють підвищити мотивацію учнів з дисципліни і якісно поліпшити результати навчання.

В умовах тривалого формування інформаційного суспільства, коли відбувається стрімке зростання обсягу знань, накопичених людством, підвищується інтенсивність поновлення відомостей, необхідних для використання в різних сферах людської діяльності, виникає об'єктивна необхідність розвитку і вдоскона-

лення механізмів трансляції знань, що забезпечують можливість безперервного навчання великої кількості людей протягом усього життя відповідно до потреб особистості та суспільства. Нові інформаційні технології, які стали причиною інформаційної революції в другій половині XX століття, дали поштовх бурливому розвитку методів дистанційного навчання [5, с.70].

Цікавим є те, що ідея навчання на відстані далеко не нова. Перша серйозна спроба розірвати зв'язок «професор – студент» була зроблена Яном Коменським ще 350 років тому, коли він ввів в широку освітню практику ілюстровані підручники. Він також створив базу для використання системного підходу в освіті, написавши свою «Велику дидактику». Мабуть, саме його слід визнати родоначальником дистанційного навчання [2, с.25].

Дистанційне навчання на рубежі другого і третього тисячоліть стало глобальним явищем і суттєво змінило структуру систем освіти в багатьох країнах світу. Активно почала розвиватися ціла індустрія освітніх послуг, що об'єднуються загальною назвою "дистанційна освіта", вражаючи величезним числом учнів, кількістю освітніх установ, розмірами і складністю інфраструктури. Розвиток методів дистанційного навчання та формування глобальної системи відкритої освіти є об'єктивним історичним процесом. Перехід від індустріального до інформаційного суспільства зумовлює суттєві зміни у сфері освіти: змінюється характер розвитку, набуття і поширення знань; відкриваються можливості для оновлення змісту навчання та методів викладання; змінюється роль викладача в навчальному процесі [4, с. 82].

У 2020 році введення дистанційного навчання у всьому світі відбулося не за бажанням шкіл та університетів, а за необхідністю пошуку нового способу викладання. Пандемія COVID-19 призвела до найбільшого за всю історію збою у функціонуванні систем освіти, що торкнулася майже 1,6 мільярда учнів в більш ніж 190 країнах на всіх континентах. Сотні тисяч шкіл та ЗВО були змушені перейти у режим дистанційного навчання для того, щоб забезпечити безперервність навчання навіть під час важкої ситуації у всьому світі.

У той же час не можна не відзначити, що криза стала стимулом для інновацій в сфері освіти. Почалося активне застосування новаторських підходів. Завдяки оперативним заходам реагування, прийнятим для організації безперебійного навчального процесу, були розроблені рішення для дистанційного навчання. Технічною основою дистанційного навчання стали комп'ютерні комунікації, що надають можливість: оперативної передачі різної інформації на будь-які відстані; інтерактивності навчальних програм і оперативного зворотнього зв'язку; доступу до різних джерел інформації [4, с.105].

Відмінністю дистанційної освіти від традиційної є віддаленість викладача від студента, відсутність їх безпосереднього контакту в процесі навчання. Щодо цього традиційна форма навчання завжди буде мати перевагу, якою б досконалою не була технічна основа передачі інформації. Створення онлайн-уроку вимагає від учителя не тільки володіння навчальним предметом, його змістом, а й спеціалізованих знань в сфері сучасних інформаційних технологій. Віддаленість учнів від вчителя може компенсуватися застосуванням сучасних комп'ютерних засобів навчання. В даний час програмно-апаратне забезпечення комп'ютера дозволяє створювати мультимедійні засоби навчання, які дають найбільш повне уявлення навчальної інформації, а також полегшують здійснення зворотнього зв'язку з учнями [1, с.76].

Значною частиною навчального процесу в системі дистанційного навчання історії є мультимедіа-урок, який є засобом різноманітного впливу на учня шляхом поєднання концептуальної, ілюстративної і контролюючої частин. Структура і призначений для користувача інтерфейс цих частин забезпечують ефективну допомогу при вивченні предмету. Комплекс матеріалів, які входять в мультимедіа-урок, це: online-квести, відео-аудіо, графічна анімація, текст і т.д. Матеріали збільшують зацікавленість і в той же час знижують стомлюваність при роботі з електронним обладнанням. Також необхідно враховувати психологічні особливості сприйняття інформації. Мультимедіа-уроки розраховані переважно на аудіоалів; письмовий текст, схеми та ілюстрації – на візуалів. Дублювання матеріалу за допомогою різних прийомів передачі інформації посилює вплив на учнів.

Системи дистанційної освіти організовані як в розвинених, так і в країнах, що розвиваються. Дистанційна освіта демонструє гнучкість системи в умовах нових виникаючих потреб у сфері освіти і її важливість і значущість в різних частинах світу. Тому у XXI столітті в міру просування людства до інформаційного суспільства дистанційна освіта відіграватиме все більш значиму роль, демонструючи свою гнучкість і різноманітність форм.

Література

1. Вымятин В.М. Дистанционное обучение истории: проблемы и перспективы. *Опыт компьютеризации исторического образования в странах СНГ*. БГУ, 1999. С. 71-78.
2. Дистанционное обучение: учеб. пособие для пед. вузов / под ред. Е.С. Полат. Москва: ВЛАДОС, 1998. 192 с.
3. Мойсеюк Н.Є. Педагогіка. Навчальний посібник. 5-е видання, доповнене і перероблене. Київ: Просвіта, 2007. 638 с.
4. Овсянников В.И., Густырь А.В. Введение в дистанционное образование. Москва: РИЦ «Альфа» МГОПУ им. М.А.Шолохова, 2001. 165 с.
5. Сисоева С. О. Проблеми дистанційного навчання: педагогічний аспект. *Неперервна професійна освіта: теорія і практика*: наук.-метод. журнал. 2003. Вип. 3.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В РЕАЛІЯХ СУЧАСНОГО ШКІЛЬНОГО ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Мартинюк М.

***Студентка факультету філології
і журналістики ім. М. Стельмаха***

Науковий керівник – доц. Волошина О.В.

До карантину дистанційне навчання було зафіксовано хіба що теоретично або застосовано в окремих спеціалізованих закладах освіти. Сьогодні – це щоденні реалії кожної школи, які вимагають відповідних знань від учителів та учнів.

В процесі дистанційного навчання спілкування педагога з учнями ґрунтується на внутрішній мотивації. Навчання вимагає безпосереднього контакту двох суб'єктів освітнього процесу: педагога і учня. Відсутність контакту між ними призводить до зниження ефективності сприймання та засвоєння навчального матеріалу.

Метою статті є характеристика дистанційного навчання як необхідного компонента сучасної освітньої діяльності педагога та учня.